

DESIRE®

Cat Schieldová
Pomsta mužům

 HARLEQUIN®

CAT SCHIELDOVÁ

POMSTA MUŽŮM

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

až pohlédnete na květnové tituly z edice Desire, možná si pomyslíte, že hned první povídka s názvem Pomsta mužům mnoho prostoru pro romantiku neskýtá. Opak je ale pravdou. I obtížné životní situace, jako jsou rozvod, ztráta společenského postavení, finanční problémy, mohou být příležitostí pro novou lepší etapu života. A vlastně v bledě modrém to platí i pro další dva tituly – Probuzené city a V područí touhy. I zde se nově vzniklému vztahu postupně podaří přetavit počáteční averzi a nedůvěru v úctu, obdiv, touhu a nakonec v lásku.

Přeju Vám krásný a ničím nerušený zážitek z četby.

Váš Harlequin

Cat Schieldová

POMSTA MUŽŮM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Revenge with Benefits

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Catherine Schield
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5010-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5011-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5012-2 (PDF)

PROLOG

Zatímco řečnice na pódiu oznamovala zvučným hlasem hlavní body seznamovacího večera probíhajícího pod motem „Krásné ženy přebírají vedení“, Everly Briggsová sledovala Zoe Crosbyovou a docházela k poznání, že tahle bývalá vzorová manželka a společenská celebrita, chlouba celého Charlestonu v Jižní Karolíně, bude slabým článkem jejího plánu.

Everly ještě před začátkem večera pečlivě prostudovala seznam účastnic a vybrala si nejvhodnější dvě, které nedávno zakusily bezpráví ze strany mužů. Při koktejlu je oslovila, sezvala k sobě a vylíčila jim srdceryvný příběh, jak její sestře ublížil movitý podnikatel Ryan Dailey. Potom vybídla k vyprávění Zoe Crosbyovou a nakonec si vyslechla London McCaffreyovou, již hanebně opustil snoubenec Linc Thurston.

„Všechny jsme se staly obětí bohatých, mocných mužů,“ prohlásila Everly a v duchu si přitom myslela, že to nejvíc platí pro Zoe. Její bývalý manžel najal nejbezohlednějšího rozvodového právníka v celém Charlestonu a kolovaly pověsti, že Zoeino vyrovnání spolknou poplatky za jejího právníka. „Nemáte pocit, že našel čas, abychom jim to trochu oplatily?“

„Ať bychom udělaly cokoliv, jediné bychom si pohoršily,“ namítla Zoe. Everly šla její váhavost na nervy.

Až do té doby Zoe Crosbyová jen naslouchala

a soucitně přikyvovala. Everly si ji vybrala proto, že předpokládala, že pokud bude chtít někdo poškodit vlivného manžela, bude to právě manželka, kterou podváděl, odhodil a nakonec přinutil, aby obhajovala svou čest před soudem.

Místo toho však začínala chápat, proč se k ní Tristan Crosby choval s takovým opovržením. Ta ženská byla příliš měkká, příliš pasivní. Chyběl jí oheň a bojový duch. Bude jí muset trochu popostrčit, rozpálit a vysvětlit jí, že si nemůže nechat takovou křivdu líbit. Bude jí muset šikovně zatáhnout do svého plánu a pak na ni dohlížet, jestli ho náležitě plní.

„Nepohoršíme si, když si vyměníme muže, kterým se chceme pomstít,“ objasnila Everly a s úlevou zjistila, že London McCaffreyová souhlasně přikyvuje. Zoe stále vypadala znepokojeně, tak jí nastínila, jak by ta pomsta měla vypadat. „Zamyslete se nad tím,“ vyzvala své společnice. „Sešly jsme se tady úplně náhodou a nikdo si nás nedá do spojitosti. Já si vezmu na starost Linca. London se zaměří na Tristana a Zoe na Ryana.“

„Když říkáš *vezmu na starost*,“ pravila Zoe opatrně, „co tím máš na mysli?“

Everly potlačila nutkání obrátit oči v sloup. Od začátku měla podezření, že Zoe je příliš krotká a nebude z ní nejlepší spojenkyně v pomstě, a teď pochopila, že jí dá velkou práci, než ji dostane tam, kam potřebuje. Než Ryan Dailey draze zaplatí za to, že dostal chudinku sestru do vězení.

Byl to koneckonců právě on, kdo zlomil sestře srdce a dohnal ji k tomu, aby zakročila proti jeho firmě a vymazala technické nákresy v hodnotě několika milionů dolarů. Kdyby sestru hanebně neodkopl, nikdy by neudělala takovou neuváženost.

„Ryanova sestra kandiduje do senátu,“ sdělila Everly.

Zoe se zamračila. Nelíbilo se jí, že má zaútočit na

Ryana nepřímo přes jeho sestru. „Domnívala jsem se, že se máme zaměřit na muže. Tohle se mi moc nezdá.“

„Vzhledem k tomu, že Ryan zničil život mé sestře,“ pravila Everly trpělivě, přestože v ní všechno vřelo podrážděním, „bude jedině spravedlivé, když připravíme o šanci na zvolení jeho sestru.“ Odmlčela se, ale jen tak krátce, že se Zoe nestačila postavit na odpor. „Dostat Ryana přes sestru je nejlepší způsob, jak to udělat. Souhlasíte?“

Zoeino krátké přikývnutí nevzbudilo v Everly moc velkou důvěru. Dobře, když bývalá společenská celebrita nezvládne, co je třeba udělat, bude se o to muset postarat sama.

PRVNÍ KAPITOLA

Zoe Crosbyová, vlastně Alstonová, jak si musela neustále připomínat, zatínala prsty do levného vinylového křesla v kadeřnickém salonu a upírala pohled na svůj obraz v zrcadle. Ode dneška je to oficiální. Až bude vyplňovat formuláře, bude muset zaškrtnout u otázky na rodinný stav políčko *rozvedená*. A přestože si během minulého roku pořád říkala, že to není její chyba, připadala si, jako by zklamala, a zaléval ji lepkavý, nepříjemný pocit hanby.

„Jste si jistá?“ zeptala se kadeřnice, obličej stažený do pochybovačných vrásek. Penny jí projela prsty dlouhé, hedvábné vlasy. „Máte nádherné vlasy. Karamelové se světlejšími blondatými prameny. Jste si jistá, že je nemám jen o pár centimetrů zkrátit?“

Zoe stiskla čelist a zavrtěla hlavou. „Ne, chci, abyste je ostříhala úplně nakrátko.“

Penny se zatvářila ještě nešťastněji, pokud to bylo vůbec možné. „Nic mi do toho není a jste krásná natolik, že si můžete dovolit jakýkoliv účes, ale byla bych špatná kadeřnice, kdybych se vás nepokusila odradit od tak radikálního kroku.“

Tristanovi na jejích vlasech nesmírně záleželo. Trval na tom, že jí musí sahat přesně na bradavky, což považoval za dokonalou délku. Nesměla nosit ofinu, ani je nesměla mít stupňovitě sestříhané. Měla povolenou jen hedvábnou, rovnou záclonu se zarovnanými konečky. Když byl nablízku, nepřipadaly v úvahu

ani lokny, ani vlasy vyčesané nahoru. Byl to jeden ze způsobů, jakým ji ovládal.

Zoe si povzdechla. Poněkud ji opustila odvaha. Do salonu vpochodovala s pevným odhodláním, že se nechá ostříhat dohola. Bylo to pro ni něco, jako ukázat bývalému manželovi prostředníček. Tristan už nad ní neměl žádnou vládu, což byl povznášející pocit, ale zbavit se všech vlasů bylo možná skutečně trochu přehnané. Přesto však potřebovala nějakým způsobem oslavit den, kdy se konečně osvobodila od Tristana Crosbyho, s konečnou platností a s nemírnou radostí. Přejela očima po fotografiích žen na stěně předvádějících rozličné účesy a jeden ji zaujal.

„Co tenhle?“ ukázala na brunetu s krátkými naježenými vlasy. „Jenom by se mi víc líbila platinová.“

Penny se viditelně ulevilo. „Na takový účes máte přesně správnou stavbu kostí. Budete vypadat fantasticky.“

„Tak se do toho pusťte.“

O hodinu a půl později se Zoe dívala do zrcadla a nepoznávala samu sebe. Zmizela klasická manželka úspěšného charlestonekého obchodníka se svetříky a hezkými květovanými šaty. Nahradila ji bohémsky působící osoba v tričku s nápisem a v černých roztrhaných džínsech.

Tristanovi by přišla tahle radikální proměna příšerná.

Zoe se vyděla. Jak dlouho jí bude trvat, než přestane vážit svá rozhodnutí podle toho, jestli by se líbila bývalému manželovi? Musí se změnit nejenom navenek. Musí myslet na to, co uspokojuje *ji samotnou*.

Zevnějšek však změnila i z jiného důvodu.

Zoe vyšla z kadeřnictví a v duchu si odškrtila, že má za sebou první krok. Zamířila k drogerii a koupila si v ní rtěnku a kouřové oční stíny. Manželka Tristana Crosbyho by takovou barvu nesměla nikdy

používat. Na parkovišti si sedla do svého auta a nalíčila se.

Nový vzhled jí dodal sebedůvěru. Odhodlaně zařadila a rozjela se ke středisku, odkud vedla Susannah Daileyová-Kirbyová kampaň za zvolení do senátu. Měla v úmyslu přihlásit se jako dobrovolnice, pomáhat při kampani, udělat se nepostradatelnou, sesbírat co nejvíc špíny a hodit ji na dvojče Ryana Daileyho.

Everly vypracovala taktiku, jak se mu pomstít za svou sestru Kelly.

Když to Everly navrhla, připadala jí ta myšlenka poměrně zajímavá. Až do té doby ji nenapadlo, že by se mohla začít mstít. V manželství s Tristanem bojovala jen o to, aby přežila jeho psychický teror, a nezbývalo jí moc energie a odvahy na sprádaní úkladných plánů.

I když tohle nebyla tak úplně pravda. Během manželství se jí podařilo uložit desítky tisíc dolarů z peněz na domácnost a dívala se na ně jako na záchrannou síť. Nepocházela z úplně chudé rodiny, ale rodiče žili od výplaty k výplatě, tak se jí líbila představa finanční nezávislosti, kterou jí ta tajná zásoba umožňovala.

Měla si uvědomit, že Tristan bude považovat jakýkoliv pokus o nezávislost za ohrožení svého mocenského postavení. Když tajnou zásobu odhalil, zabavil jí veškeré úspory a začal pečlivě kontrolovat veškeré její výdaje. Zoe to však nezastrašilo, naopak to v ní zvýšilo odhodlání a přestala slepě důvěřovat svým takzvaným přátelům a spojencům.

Zdrcující osamělost v manželství s Tristanem byla skoro stejně strašná jako emocionální a psychické násilí, kterému ji vystavoval. Možná neměla Tristanovi dovolit, aby ji přinutil odejít po třetím ročníku z univerzity. Před dokončením studia však dala přednost pompézní svatbě. A když plula pár měsíců před svými jednadvacátými narozeninami

ulíčkou k oltáři, doopravdy věřila, že bude žít po zbytek života jako v pohádce. A skutečně tomu tak svým způsobem bylo. Jenom se z ní nestala šťastná princezna zachráněná pohádkovým princem. Z Tristana se spíš vyklubal zlý král, který přetěžoval rolníky a trestal své poddané pokaždé, když na něj padla špatná nálada.

Neměla skutečné přátele, což se jasně prokázalo po rozluce a následovném rozvodu. Nikdo nevystoupil dopředu, aby ji podpořil a nabídl pomoc. Naopak ji vyvrhli ze svých těsných společenských kruhů, protože Tristan začal šířit lživé pověsti o její nevěře. Nikdo jí nevěřil a nevěnoval pozornost, když se bránila, že je to nepravdivé nařčení. Muži mohli zahýbat, ale jižanská žena si nemohla něco takového dovolit.

Zoe se probírala ze zasnění a zjistila, že už dojela skoro až do severního Charlestonu. Středisko, odkud vedla Susannah Daileyová-Kirbyová svou kampaň, se shodou okolností nacházelo poblíž dobročinného spolku, kde Zoe jednou týdně pomáhala s péčí o opuštěná zvířata. Ta dobrovolnická práce ji nesmírně naplňovala. Vyrůstala s kočkami a psy, ale Tristan jí nedovolil, aby si pořídila mazlíčka.

Zoe zaparkovala u nákupního centra a vydala se po chodníku k volebnímu středisku. Celý předchozí týden vysedávala v restauraci s rychlým občerstvením na druhé straně ulice, sledovala přicházející a odcházející zaměstnance a sbírala odvahu, aby vstoupila dovnitř. Během týdnů, které uplynuly poté, co přistoupila na plán s pomstou, z ní značně vyprchalo nadšení.

Dala však slib a dodržování závazků patřilo neoddělitelně k její osobnosti. Nedokázala je jen tak hodit za hlavu. Nemohla si pomoci, dokonce, i když ji takhle vlastnost držela v manželském svazku mnohem déle, než velel pud sebezáchovy. Slíbila před svou rodinou a přáteli, že bude Tristana milovat, cítit a opatrovat,

dokud je smrt nerozdělí, a myslela svá slova vážně. To, že Tristan udělal všechno proto, aby zničil její dobré úmysly, ještě neznamenal, že se zpronevěří svému slibu. Určitě by byla stále vdaná a nešťastná, kdyby ji neodvrhl.

Občas se nedokázala rozhodnout, jestli se kvůli tomu nepodařenému manželství zlobí víc na Tristana, nebo na sebe. Logická část mozku ji nabádala, že na vině jsou Tristanova nerealistická očekávání, ale emoce jí našeptávaly, že za všechno můžou její nedostatky.

Zoe došla až k volebnímu středisku, zhluboka se nadechla, zadržela na chvíli dech a odsunula stranou veškeré pochybnosti a obavy. Musela se soustředit na daný úkol, jinak by ho nezvládla.

Rozhodla se, že se nebude moc šířit o svém osobním životě, protože se jí nechtělo mluvit o bývalém manželovi a špinavém rozvodu, do kterého ji zatáhl. Začala žít jako Zoe Alstonová a otevřela se jí tím celá řada možností. Nejdřív však musí dovést do konce to, co slíbila.

Ještě jednou se zhluboka nadechla, sebrala odvalu a vešla do dveří. Očekávala, že středisko bude vřít horečnatou činností, i když do voleb zbýval ještě celý rok. Ve vestibulu však panoval klid a napětí, jako by vstoupila na místo, kde se odehrála tragédie.

Když vešla dovnitř, zazvonil zvoneček, ale nikdo ji nepřišel přivítat. Stejně zazvonění se ozvalo, jakmile se za ní zavřely dveře. Pracovníci dál upírali pohled na obří televizní obrazovku. Zoe si připadala jako vetřelec. Udělala dva kroky dopředu a pak zaváhala. Nebyla si jistá, jestli má jít dál, nebo jestli se má otočit na patě a vytrazit se. Očividně se přichomýtla k něčemu nepříjemnému.

Čtyři lidé stáli v půlkruhu kolem vysokého, štíhlého muže s hustými, úhledně učesanými vlasy. Na několika stolech zvonily telefony, ale nikdo jim

nevěnoval pozornost. Pracovníci na ně reagovali pouze tak, že zesílily zvuk v televizi, aby lépe slyšeli.

Zoe se soustředila na to, co sledují. Trvalo jí několik vteřin, než pochopila, že se do závodu o místo v senátu zapojil nový kandidát a očividně to není dobrá zpráva. Uvědomila si, že přišla nabídnout svou pomoc v co nejméně vhodnou chvíli. Obrátila se k odchodu a do kohosi narazila.

Stejně jako pracovníci ve volebním středisku se zaměřila na televizi a přeslechla zvoneček. Pak jí v nose zašimrala pánská kolínská a okamžitě zpozorněla. Pokusila se před tou vůní uhnout a narazila pravým ramenem do hrudi tvrdé jako skála. Jako by to byla stěna. Odskočila jako kotě po srážce s mastifem. Zapotácela se a bývala by upadla, kdyby ji neznámý nezachytil. Měl silné prsty. Pevný a rozhodný stisk. Dovedl ji zpátky, odkud přišla, a Zoe se při tom rozbušilo srdce. Její mozek se pokoušel zpracovat pohyby těla a rozšifrovat elektrický výboj, který jí projel, když se jí dotýčný dotkl.

Střetla se s neuvěřitelně pronikavým pohledem světle šedých očí. Na okamžik byla jako v transu. A pak ji osvítilo poznání. Vyděšeně polkla.

Ryan Dailey.

Neuplynulo ani třicet vteřin od okamžiku, kdy začala uskutečňovat svou část pomsty, a zasáhla cíl. Do slova a do písmene. Něco takového skutečně nečekala.

Ten chlap měl čelist ostrou jako žralok, jestřábí pohled, neuvěřitelně široká ramena a smyslný úsměv. Zoe zabrnělo v konečcích nervů a pod kůží se jí rozlila vlna horka. Vrazila se jí do tváří a stáhla jí hrdlo.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Ryan Dailey hlubokým, hrdelním hlasem, který jí zavibroval v uších a zašimral jí podivně v žaludku.

„Ano.“ Na víc se nevzmohla.

„Já jsem Ryan Dailey,“ představil se Ryan a přelétl

očima po platinově blondatých bodlinách vlasů, červenofialových rtech a bohémsky odrbaném oblečení. „Bratr Savannah.“

Zoe si ho také prohlédla a vzala na vědomí tma-vomodrý oblek, bílou košili a světle modrou kravatu. Měla na sobě kotníkové boty na deseticentimetrových podpatcích, takže měřila sto sedmdesát pět centimetrů, ale Dailey se nad ní přesto tyčil jako hora. Navzdory celkové impozantnosti v ní však nevzbuzoval zatrpklý strach jako často bývalý manžel.

Což neznamenal, že byla klidná.

„Já jsem Zoe...“ Zarazila se a nedařilo se jí přidat příjmení. Osm let se jmenovala Zoe Crosbyová. Tyhle časy pominuly.

„Těší mě, Zoe,“ pravil Ryan a zaplnil tak šikovně rozpačitý okamžik ticha. Podle zájmu v šedých očích myslel svá slova opravdu vážně.

„Také mě těší.“ Zoe nedokázala odtrhnout pohled, ale měla natolik duchapřítomnosti, aby vyprostila paži, a dala tím najevo, že už nepotřebuje podpírat.

Železné prsty se uvolnily a pustily ji, ale na pokožce pod černou koženou bundou po nich zůstalo zvláště svědivé mravenčení.

„Musela jste se připojit k týmu Susannah teprve nedávno,“ prohodil Ryan Dailey.

„Proč myslíte?“

„Určitě bych si vás všiml, kdybyste pro ni pracovala delší dobu.“

Tahle poznámka opět probudila motýlky v žaludku. Zájem v Daileyho očích byl trochu moc živý, tak se Zoe rychle vrátila do role dobrovolnice, jež nemá co skrývat.

„Opravdu bych se na té kampani ráda podílela, ale jak to vypadá, nevybrala jsem si nejlepší den.“ Ukázala na shromážděné pracovníky a podívala se po vstupních dveřích. „Mají spoustu práce. Přijdu někdy jindy.“